

پرده نقره‌ای

«گورکن» با ویشکا آسایش، اکران آنلاین می‌شود

«گورکن» به نویسندگی و کارگردانی کاظم ملایی و بازی ویشکا آسایش و حسن معجونی، دو سال پس از تولید، اکران آنلاین خواهد شد. «گورکن» از امروز (پنجشنبه ۱۴ مرداد) در پلتفرم‌های اشتراک فیلم، به‌صورت آنلاین اکران می‌شود.

فیلم سینمایی «گورکن» یک درام اجتماعی و خانوادگی است و سال گذشته برای نخستین بار در جشنواره فیلم شانگهای به نمایش در آمد و تاکنون در بیش از ۳۰ جشنواره بین‌المللی به رقابت پرداخته و ۱۴ جایزه جهانی را از آن خود کرده‌است. در این فیلم، ویشکا آسایش، حسن معجونی، مهره او شریفی نیا، بهنوش بختیاری، رضا بهبودی، مهدی حسینی نیا، سیماوش چراغی پور، محمود نظر علیان، حمیدرضا محمدی، محمدامین اسدی، یادالله شادمانی، ندادا هسیری و گوهر خیراندیش به ایفای نقش پرداخته‌اند. «گورکن» تولید سال ۹۸ است و سازندگان این فیلم به دلیل همه‌گیری کرونا و وضعیت قرمز در اکثر شهرهای کشور، تصمیم به اکران آنلاین آن گرفته‌اند.

حضور «خرچنگ» در جشنواره فیلم لوکائیای ایتالیا

انیمیشن تحسین شده «خرچنگ» از تولیدات امور سینمایی کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، در بیست و ششمین حضور جهانی‌اش در بخش مسابقه فیلم‌های کوتاه انیمیشن شاخه بین الملل بیست‌ودومین جشنواره فیلم «لوکانیسا» در ایتالیا آماده نمایش شد.

به گزارش ایلنا، امسال برای بخش مسابقه بین‌الملل این جشنواره در قسمت فیلم‌های کوتاه داستانی ۱۳ اثر، در بخش انیمیشن کوتاه ۱۰ اثر، در بخش مستند کوتاه هشت اثر و در بخش بلند سینمایی و مستند پنج اثر از سراسر جهان برای رقابت با یکدیگر دعوت شده‌اند.

در همین حال هفت فیلم از کشور میزبان نیز با یکدیگر رقابت خواهند داشت. در این میان، «خرچنگ» ساخته شیوا صادق اسدی از تولیدات سال ۲۰۲۰ میلادی کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با ۹ فیلم کوتاه انیمیشن از کشورهای تایوان، روسیه، سوئیس، اسپانیا، فرانسه، لهستان و استونی رقابت می‌کند. خرچنگ در روز ۱۶ مرداد ۱۴۰۰ برابر با ۷ آگوست ۲۰۲۱ در سالن آمفی تاتر «اسکولا» در یک برنامه ۶۷ دقیقه‌ای در کنار فیلم‌هایی چون «ملاقات» از کشور ایران، «مگس‌ها» از کشور ایتالیا، «مزرعه سگ» از کشور لهستان، «میر پر کراسن» از کشور روسیه، «سوباکي پاکنت مورم» از کشور روسیه و «رېسمان» از کشور تایوان به نمایش در خواهد آمد. در سالن آمفی تاتر «اسکولا» که گنجایش ۲۵۰ نفر را دارد، در روز ۱۶ مرداد فیلم‌های بخش مسابقه اعم از سینمایی و کوتاه برای تماشاچیان به طور رایگان بخش خواهد شد.

بیست‌ودومین جشنواره فیلم لوکانیای ایتالیا بین روزهای ۱۶ تا ۲۰ مرداد ۱۴۰۰ برابر با ۷ تا ۱۱ آگوست در شهر باسیلاکا (نام جدید لوکانیا) برگزار خواهد شد. این فیلم کوتاه ۱۱ دقیقه‌ای در روزهای گذشته نیز موفقیت‌هایی کسب کرده که جایزه ویژه هیات داوران جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کوتاه «لاگو» در ایتالیا و جایزه طلایی بهترین فیلم از نگاه مخاطبان و دیپلم افتخار داوران کودک سی‌وسومین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کوتاه درسدن آلمان از آخرین موفقیت‌های این اثر است.

چاپ: کار و کارگر ۶۶۸۱۷۳۱۷
نشانی تحریریه: تهران، خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه نرسیده به روانمهر، پلاک ۱۳۲
تلفن تحریریه: ۰۲۱)۶۶۹۵۶۶۰۰
ایمیل: toseeirani.ir
ایستاگرام: @tosee.irani

متون کراوچ به نحوی نوشته شده‌اند که برای شما، شخصیتی که شاید تصمیم به اجرای آن داشته باشید، هزینه‌هایی در بر نداشته باشد. تیم کراوچ باوری به صحنه پردازی و لباس و اصل ماجرا دور کنند، ندارد.

هنگام خواندن یا دیدن این نمایش‌ها در کار وارد کنند. کراوچ کاری عجیب می‌کند، خواننده راه و بیننده راه، تبدیل می‌کند، به‌نویسنده و اجراگر اولین بازی که نمایشنامه اول، دست‌من، را خواندم تیم کراوچ رانمی‌شناختم و گذشته‌اش رانمی‌دانستم، اما متنی‌رامی‌خواندم که به من اجازه می‌داد به گونه‌ای جدید، به شکلی که تا به حال تجربه‌اش نکرده بودم، وارد متن شوم. نمایشنامه‌ها را که یکی یکی که می‌خواندم می‌دیدم این «مکان» نه چیززی اتفاقی، که یک استراتژی فکر شده و یک تکنیک پیچیده از سوی کراوچ است برای زنده کردن فرمی که داشته برای او (و شاید من و ما) خسته‌کننده می‌شده.

این شکل از نوشتن متن کار آسانی نیست. امثال چنین نویسنده‌ای هم زیاد پیدا نمی‌شود. نویسنده‌ای که نه تنها من را به متن خودش راه می‌دهد، که اصلاً متنش را طوری می‌نویسد که بدون من خواننده با تماشاگر کامل نباشد، که بدون من کامل نشود. کراوچ چنین نویسنده‌ای است و نمایشنامه‌هایش چنین متن‌هایی، حالا که این چهار نمایشنامه چاپ شده‌اند من به تمام متن‌های تازه‌ای فکر می‌کنم که با هر بار خوانده شدن این کتاب به دست نویسنده‌های جدید _خواننده‌های تازه‌اش_ شکل می‌گیرند و به‌روزی فکر می‌کنم که سال‌ها دوباره باز می‌شوند و اجرای تازه این متن‌ها با مایی که حالا از قبل متفاوت تیم چه اجراهای متفاوتی از قبل خواهد ساخت.

تصمیم به اجرای آن داشته باشید، هزینه‌هایی در بر نداشته باشد. تیم کراوچ باوری به صحنه پردازی و لباس و هر آنچه ذهن مخاطب را از اصل ماجرا دور کند، ندارد. کتاب کیوان سر رشته و سپیده فلاح‌فر که عنوان یکتایی ندارد و نام چهار اثر کراوچ را بر سر تارک خود می‌بیند، بیش از آشنایی با نویسنده‌ای خاص در قرن ۲۱، یک راهنما برای رسیدن به‌نوشتری در قالب نظر به اجرا است. اینکه چگونه می‌توان برای تقابل با مخاطب، شکستن دیوار چهارم و بدل کردن مخاطب به بخشی از صحنه اجرا، نوشت و اجرا کرد. برایش نقشه کشید و در بازی جذاب و شاید تأثیر گذار، مخاطب را از لاک سرد انفعال خویش جدا کرد. اگر چه خواندن چنین کتاب مستلزم دیدن اجرا است، اتفاقی که شاید به‌واسطه گسترش فضای مجازی به راحتی رقم خورد؛ اما سهل‌متنع متون کراوچ به‌نحوی است که می‌تواند شمارا برای یک اجرا خانگی نیز تحریک کند. نیازی به هیچ مهارتی نیست. صرفاً دانستن هدف اجراست. اینکه چرا ما اجرا می‌کنیم؟ چرا با هم تقابل می‌کنیم؟ و مادر پی‌آفرینش چه آیینی هستیم؟ تیم کراوچ نزدیک‌های چهل سالگی اولین نمایشنامه‌اش را نوشت. قیلش مدت‌ها به عنوان بازیگر کار می‌کرد. از آن بازیگرهایی که در فضای درام انگلیس تعدادشان زیاد است. بازیگرانی به معنای کلمه حرفه‌ای، که تقریباً هیچ‌اثری از خودشان در کارشان نیست. ظرفی هستند برای دیگران که نقش‌هایشان و حرف‌هایشان را درون آن قالب بریزند. کراوچ اما یک جایی، نزدیکی‌های چهل سالگی خسته‌شد و تصمیم گرفت چیزی را از نو برای خودش شروع کند. چهار نمایشنامه‌ای که در این کتاب آمده‌اند اولین نتایج این تصمیم بودند. اولین نوشته‌هایی که نه تنها «خود کراوچ» را نشان می‌دادند (گاهی مثل نمایشنامه مؤلف، به‌اسم و روی صحنه)، بلکه به اجراگران و حتی تماشاگران‌انشان هم اجازه می‌دادند «اثری از خودشان» را

کنش متقابل که منتج به تولید متنی تازه می‌شود. با اینکه متن به نظر یک دستورالعمل ساده است؛ اما واقعیت آن است که با متنی آنامورفیک رویه‌رویی، چیزی که می‌تواند هر آن دستخوش تغییر شود. با هر شخصیت تازه‌ای در هر اجرا، شاید کراوچ اجراگر نیز به تغییرات بپردازد و نتیجه آنکه در این کنش متقابل به امری نمادین دست می‌یابد.

تیم کراوچ را به‌عنوان هنرمندی تجربی می‌شناسند. هر چند متون هر چهار نمایشنامه مشهور او شباهت زیادی با متسون متعارف دارد؛ اما اساساً فرم‌های متعارف نوشتاری را رد می‌کند. او از آنچه رویکرد رئالیستی یا ناتورالیستی کارگردانی تئاتر گیشه‌محور به حساب می‌آید دوری می‌جوید و این شانس را به مخاطبش می‌دهد تا در آفرینش نمایش مشارکت داشته باشد. همانند «مؤلف» که اساساً مخاطب بخشی از صحنه است. همه چیز در میان تماشاگران می‌گذرد تا جایی که مخاطب پیام‌زدنیازی نیست به سمت مرجع صدا چرخید، او خودش مرجعیت اجرا را دارد. متون کراوچ به‌نحوی نوشته شده‌اند که برای شما، شخصیتی که شاید

کتاب کیوان سر رشته و سپیده فلاح‌فر که عنوان یکتایی ندارد و نام چهار اثر کراوچ را بر تارک خود می‌بیند، بیش از آشنایی با نویسنده‌ای خاص در قرن ۲۱، یک راهنما برای رسیدن به‌نوشتری در قالب نظریه اجرا است

مطالعاتی در حوزه اجرا داشته، با کتاب مذکور کمی مرزهای اجراگری را دچار خدشه می‌کند، به‌خصوص آنکه در معرفی کراوچ از به ترتیب از چنین شاخص‌هایی یاد می‌کند: نویسنده، اجراگر و کارگردان. کتاب شامل چهار نمایشنامه «دست من»، «درخت بلوط»، «انگلستان» و «مؤلف» است. حداقل با خوانش «درخت بلوط» است که هر می‌یابید چرا کراوچ می‌تواند توأمان در سه شاخص بالا را داشته باشد. نمایشنامه‌ای عجیب برای اجرای کراوچ در کنار یکی از مخاطبانش، بازنمایی وضعیت گافمنی و ایجاد یک

ارتباطی می‌گفت و دومی از در پی کشف رابطه اجتماعی در آیین‌ها، نتیجه کار آن می‌شود که اجراگری در پی ایجاد ارتباط متقابل میان اجراگر و مخاطب اجرا و بهره‌مندی از ساختارهای قوی آیین‌ها می‌رود.

با قدر تمند شدن اجراگری و هنر اجرا، میل عمومی به این پدیده‌های بیشتر می‌شود. در ایران، به‌خصوص پس از ترجمه آثار اریکا فیشر لیخته، تمایل به کشف جهان اجرا بیشتر می‌شود؛ اما نکته مهم آن بود که اجرا و اجراگری در مفاهیم کارگردانی خلاصه می‌شد. نظریه اجرا جایی بود برای گسست اجرا از متن و استقلال بیشتر کارگردان. این وضعیت خوانشی بود از رویکرد شخصیت‌هایی چون کریگ و آپیا و رسیدن به دنیای امروز، جایی که دیگر سلطنت نویسنده بر اجرا مشروعیتی نداشت.

اما ترجمه کیوان سر رشته از چهار نمایشنامه تیم کراوچ، نمایشنامه‌نویس معاصر بریتانیایی کسی می‌تواند وضعیت را دگرگون کند. سر رشته که پیشتر به عنوان نمایشنامه‌نویس شناخته می‌شود و البته به‌واسطه فعالیت‌های هنریش،

تئاتر ایران چند سالی است خود را در گیر مفاهیمی چون نظریه اجرا یا اجراگری کرده است. هر چند به‌واسطه ترجمه کتاب «نظر به اجرا» اثر ریچارد شکنر، نگرش‌هایی نسبت به اجراگری در فضای دانشگاهی ایران شکل گرفت؛ اما هیچگاه دیدگاه شکنر در فضای حرفه‌ای تئاتر ایران بدل به یک آلترناتیو در برابر تئاتر گیشه نمی‌شود. اگر چه نظریه شکنر در زاده‌گاه خود نیز آلترناتیو قدرتمندی در برابر نظام قدرتمند برادوی و یاحتی آف برادوی نمی‌شود؛ اما رویکردهای عملی شکنر در بازتولید مفهوم اجراگری نقش مهمی در پنج دهه فعالیت او در این حوزه دارد. یعنی از شورش‌های ماه می ۱۹۶۸ تا به امروز که شکنر کماکان بر اصول اولیه خود پایبند است.

شکنر در تولید نظریه خود به دو نظریه جامعه‌شناسی استناد می‌کند. نخست نظریه کنش متقابل اروینگ گافمن و دیگری، نظریه درام اجتماعی والتز ترنر. اولی از تئاتریت در کنش‌های

تجسمی

مهسا مشایخی:

هنر را باید در زندگی مردم جاری کرد

مهسا مشایخی، نقاش و مدرس دانشگاه معتقد است: باید دید و شناخت مردم را نسبت به هنر ارتقا داد و حس زیبایی‌شناختی را باز زندگی همراه کرده؛ در این مسیر لازم است به هنرمندان گمنام و نوظهور فرصت‌هایی داده شود تا دیده شوند.

به گزارش خبرنگار ایلنا، گالری گلستان این روزها شاهد برگزاری یک رویداد بزرگ فرهنگی با عنوان «صد اثر صد هنرمند» است. این نمایشگاه طی روزهای پانزدهم مرداد تا هفدهم شهریور ماه برگزار می‌شود و طی آن آثار نقاشی و مجسمه‌سازی هنرمندان به صورت مجازی در معرض دید مخاطبان قرار می‌گیرد.

مهسا مشایخی که اثر نقاشی وی نیز در این نمایشگاه

مهمان هفته: مینا رضایی

مینا بی‌هاشمی

جملات را مینا رضایی برآیم گفت. آن هم با تمام احساسش در آخرین گفت‌وگوی مان. نقاش است و دغدغه‌مند. نخستین بار در سال ۱۳۶۶ وقتی که هنوز کودکی بیش نبود در فستیوال بین‌المللی نقاشی شانگهای، مدال برنز و دیپلم افتخار رده کودکان و نوجوانان را کسب کرد. این باتوی نقاش تاکنون در بیش از ۲۰ نمایشگاه

محور آثارش شده و حالا در مراوده هنر و زندگی معتقد است: «قلم و رنگ و بوم، حیات من است تا سخن بگویم از رنج این زمین.» رضایی درباره جهان‌بینی آثارش به «توسعه ایرانی» می‌گوید: «زمین همواره میان زندگی و مرگ در نوسان است. خطر مرگ، زمین را همچون مادری نگران و زخمی تهدید می‌کند. رنگ‌ها را بیجان‌رانه و فریادکش بر بوم می‌پاشم تا شاید گوش‌ها و چشم‌هایمان را بیدار کند. زمین می‌میرد، بیدار باش من این است.»

که چند سال پیش در مسابقات بین‌المللی مرکز هنرهای زیبای عمان رتبه نخست را کسب کرده بود سال‌ها است که دغدغه‌های زیست محیطی

گروهی شرکت داشته و در کارنامه‌اش برگزاری دو نمایشگاه انفرادی در موزه بیت‌الزبیر و گالری بیت‌البرندا کشور عمان هم به چشم می‌خورد. او